

„Un aforism prost e ca o scoică
în care marea nu răsună.”

- Lucian Blaga

NATIUNEA

continuitate pentru neam și țară

Informație, opinie și atitudine publicistică

Serie Nouă
Anul I
Numărul 38 (609/1083)
21 -27 martie 2012

Reîntregirea de sub tichia „mărinimiei” lăpușniene

Cezar
A. Mihalache

Să vă fie de bine!

Acesta ar trebui să fie noul slogan verde portocaliu rebrenduit. Să vină din toată inima ce va fi să înlocuiască actualul trandafir al spinilor amăgirii. Căci, dacă vodă a luat, vodă dă înapoi, nu? Când va voi.

Și uite că parcă s-ar îndura să arunce și poporul niște firimituri. Că tot duce fleica pactului financiar în brațele Europei, să o îndestuleze că pare sârmana înfometată după toate cele pe care le-a tras cu Grecia.

Or, să nu sară cumva poporul în sus când o să vadă câți bani se iau din sărăcia sărăciei sale pentru alții, vodă a decis să-i azvârle niște firimituri. Niște firimituri de promisiuni, că sub mandatul lui și promisiunile se dau la ocaua lui Boc pusă pe pervarul de serviciu al serviciilor din Guvern. Și dacă tot a dat vodă semnalul, seva portocalie s-a pus la fiert. Să vadă de unde o reuși să-i țină vorba lui vodă. Să nu mărească salariile, dar să le „reîntregească”.

Vorba aceea: nici reîntregirea nu este mărire și nici mărirea nu este reîntregire!

De fapt, un alt fel de acțiune electorală, pusă față în față cu propria-i lege (deh!, păcatul nu are liniște până nu se întinde peste marginile gropii pe care a săpat-o pentru alții), adică neavând cum să mărească salariile cu șase luni înaintea de alegeri, vodă a găsit eticheta necuprinsă în manualele de economie: reîntregirea veniturilor.

Oricum, chiar și fără această etichetă pseudoeconomică, zarva lui este dubioasă. Păi, dacă ne trezim că mărește salariile bugetarilor în mai-iunie, fericește poate un sfert de țară și după aia ne râde în nas? „Ați vrut măriri, aveți măriri!”. Și pentru a ne fi cu spor la bucurie, acum să vedem și litera legii!

Că orice mărire în mai-iunie înseamnă o încălcare a legii, așa că, dacă s-au dat bani, ar trebui amânate și algerile pentru a respecta legea, nu?

Așa că, până o fi să ne dumerim noi cum o fi cu una alta, pentru a avea și aportul opoziției la votarea creșterii de salarii, Traian Băsescu a inventat nătrușnica „reîntregire”. Vedem noi pe urmă ce va fi însemnat asta, dacă nu cumva opoziția va servi exact la fileul care maschează o altfel de comasare a alegerilor. Pe cele care ar trebui amânate din iunie, dacă or să crească salariile, pentru a fi alipite celor de toamnă.

Și apoi, „reîntregirea” sună mult mai „victorian” decât banala mărire sau creștere. Mai ales pentru un marinar care se mai crede încă la bordul unei nave aflate în continuă căutare de provocări. Ale noastre, ale Europei, ale noastre cu ale Europei și ale Rusiei, nu contează. Provocări și injurii să iasă, să-și găsească și vodă un loc de dat cu paloșul satrapului de țară.

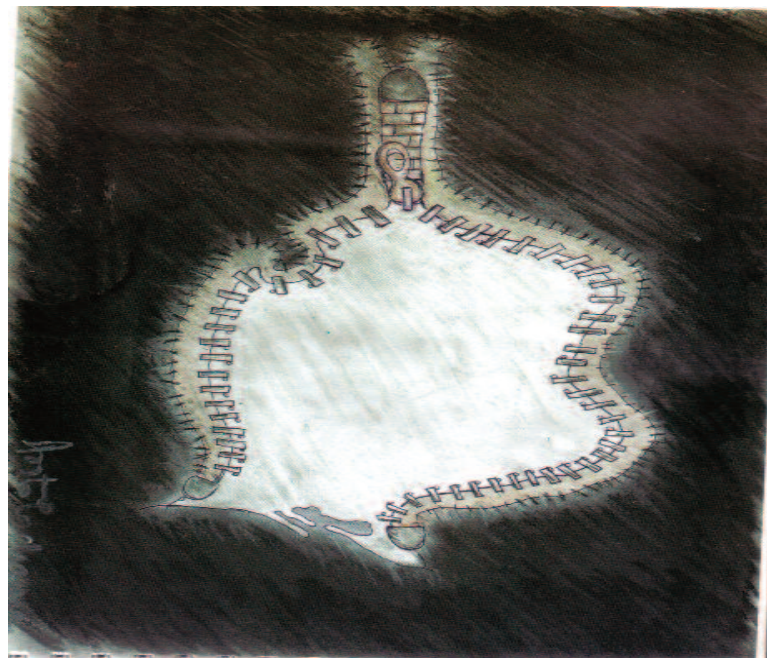
Și dacă tot a început țara să-l hulească pe noul premier prin locurile pe unde Traian Băsescu nu mai are curaj să treacă nici în vârful

plecarea lui Boc, s-a „reparat” economia. Și dacă tot s-a îndreptat și ministrul de finanțe ne asigură că ar putea să ne meargă bine dacă nu ne-ar merge (meteorologic, vorbind!) rău, avem de unde să dăm și măriri de salariu.

Ironic ar fi ca după aceste „reîntregiri de salarii”, care ar trebui să dea chef de vot alegătorului, și în condițiile în care ar ieși tot ei, rebrenduiți poate pe la colțurile miniștrilor cu limba împletită în sorcova gramaticii, ironic ar fi, dară, să ne trezim că din reîntregire s-a produs destrămarea economiei și este nevoie ca vodă să-l aducă înapoi pe „meșterul” priceput la tot. Să nu ne trezim astfel cu un Emil Boc în clona lui șapte și opt, care să vină să „repare” ceea ce au stricat, nu?, serviciile cât au stat cu nasul în iahnia puterii.

P.S.:

Președintele vorbește de creșteri. Dar nu de creșteri de salarii, ci de o reîntregirea a veniturilor. Și vorbește în termeni atât de emoționali nu din

încălțării, țară care, între două ziceri de duh, cere și reîntregirea țării cu Basarabia, de ce să nu ducă Traian Băsescu, după cum îl știm, noțiunea în derâdere? Inventând tocmai această termen al reîntregirii salariilor. Și mai sună și atât de pompos-electoral că parcă ar trebui totuși să o trimită pe loana să schimbe registrul de marcă de la osim, de pe „mișcarea populară” pe „reîntregirea veniturilor”. Reîntregirea veniturilor unor familii dezrădăcinate.

Sau poate că, după

Ne mor copiii sub ochii indiferenței...

Georgiana
Arsene

Vedem tot mai des cum oameni de nimic fac averi fabuloase, sunt invitați la televiziuni și vorbesc despre economie de parcă asta ar fi învățat toată viața, se bat cu pumnii în piept că sunt corecți și tot așa. Vine vremea când afacerile lor își arată adevărata față, cavernoasă precum trupul

portant era dacă în școala cu pricina directoarea sau femeia de serviciu sau paznicii etc. Se apucau să se pozeze dezbrăcați, ori făcând sex în grup ori alte grozăvii.

Atunci românul, amator de chestii scabroase, ar fi stat geană și ar fi așteptat cu sufletul la gură următoarea învățătoare porno.

Dar așa... Nu am văzut vreodată să pice

măcinat de cancer. Și atunci, presa îi tot scoate în față, negativ de data asta, se țin prelegeri despre furturi și cam atât.

Cazurile acestea nu se găsesc numai la vârf. Nu doar marii afaceriști, parte dintre ei duși des la DNA, se fac vinovați de mizeria în care se găsește țara. Nici președintele, nici politicienii. Au ei marea lor culpă, dar sunt situații în care ei – direct – nu sunt implicați.

Este cazul unei școli din comuna Viișoara unde au căzut trei copile în haznaua școlii. Una dintre ele a murit. Locul nu era amenajat, autoritățile locale și școala nu se complicaseră să amenajeze buda cu pricina.

Într-o asemenea situație, când copiii mor din vina prostiei și ignoranței unor țărănoi, pentru că nu pot fi numiți altfel nici reprezentanții școlii și nici cei din primărie, mai interesează pe cineva marile cazuri de corupție?

Prea mult se privesc lucrurile la nivel macro și prea puțin se apleacă ochiul vigilent al presei asupra lucrurilor mărunte cum este și un amărât de WC din curtea unei școli.

Dramele acestea nu sunt băgate în seamă de nimeni. Un copil mai mult sau mai puțin, nu-i așa? Mai im-

măcar un singur cap pentru că elevii mor sau se accidentează. Niciodată.

Nimeni nu și-a dat demisia pentru că, an de an, la 15 septembrie, școlile din România nu primesc, în mare parte, avuze de funcționare de la Autoritățile de Sănătate.

Putregaiul din sistemul educațional este întreținut de cei care, fără să aibă vreo pregătire, devin „dascăli”. Statul plătește anual sute de asemenea persoane cu bani din bugetul public pentru educarea și instruirea copiilor.

Cu toate acestea, nimeni nu plătește pentru greșelile comise. Moartea rămâne, în continuare, o temă abstractă, iar concretul, materializat prin decesul unei copile de opt ani, un caz nefericit, de care se fac vinovați toți, dar se acoperă unii pe alții.

Fiindcă, nu-i așa? Viii se acoperă cu hârtii, morții cu pământ...

Arhitectura săsească

Maria
Cobianu-Băcanu

Arhitectura populară săsească – după Nicolae Dunăre – reprezintă în contextul european, rezultatul convergenței mai multor factori: străvechea tradiție de construcție autohtonă reprezentată de arhitectura românească pe care sașii au găsit-o la venirea lor aici, tradiția central-europeană ce poartă amprenta unor măsuri de ordin administrativ, aportul arhitecturii occidentale aduse de pe Rin și Mosela pe care au menținut-o și poate chiar au îmbogățit-o cu prilejul unor contacte mai târzii (Dunăre, lucrarea cit. p. 106, 108).

Trecerea masivă de la arhitectura din lemn la arhitectura din piatră care se oferă ochiului trecătorului de astăzi a avut loc pe la jumătatea secolului al XVIII-lea, când din cauza incendiilor prea dese au fost edictate legi administrative privind interdicția de a se mai construi case din lemn.

În ceea ce privește decorul caselor locuite de sași, acesta este sărac, „aproape inexistent”, după unii autori. Diferența culturală intrinsecă

între nevoia de podoabă, de frumos a românului și a sasului a fost subliniată și de Blaga. Casele săsești deși bogate sunt reduse la util. Casele românești deși în cea mai mare parte sărace ne întâmpină pretutindeni cu belșugul lor de inutilități dovadă numai pridvorul cu stâlpi care-l înconjoară de obicei. Această horbotă de inutilități vorbește nu numai de un simț artistic, dar și de pornirea nativă a românului care se vrea cu orice preț statornic într-o lume de pitoresc (Blaga, lucrarea cit. p. 193).

Ceea ce se numește astăzi „tipic săsesc”, referindu-se la acea apărare arhitectonică a intrării, la porțile înalte și contopite cu casa, dincolo de care privirea nu mai poate pătrunde, apare numai la jumătatea secolului al XVIII-lea. Aspectul vechilor gospodării ca și al vechilor case săsești – după același autor – se apropie, cu cât ne retragem spre trecut, de cel al gospodăriilor și caselor românești.

Satul este sistematizat după o linie geometrică fermă, cu străzile paralele și perpendiculare. În mijlocul străzii principale, este un dreptunghi

format din spațiu verde pe care se află școala, primăria și, la o oarecare distanță, biserica – instituții ce dominau viața satului, semnificând și puterea lui, fapt pentru care ocupau și un loc privilegiat.

În stilul de case, modernul se împletește astăzi cu tradiționalul, în sensul că noua arhitectură impusă de necesitatea sistematizării și modernizării satelor schimbă complet înfățișarea. Apare casa tip, cu grădiniță și flori, cu deschidere spre stradă, cu porți de fier forjat sau de lemn, în locul caselor de piatră ce flancau strada. La marginea satului, pe o porțiune, s-au construit blocuri ce formează un mic cartier. Studiul fenomenelor de contact prezente în situațiile concrete de viață ale indivizilor aparținând celor două culturi evidențiază că grupurile și-au păstrat în esență propria lor cultură, obiceiurile, tradițiile, că fiecare a adoptat un set propriu de rânduieli pentru rezolvarea problemelor sale, rânduieli care au devenit tradiționale, transmise din generație în generație (Krech, Crutchfield an Ballachey, 1962, p. 355).

Cu toate că germanii au demonstrat capacitatea

etnică de a-și păstra identitatea culturală, lingvistică și religioasă, reducerea crescândă a numărului lor prin emigrare, pune sub semnul îndoielii posibilitatea conservării ei. Cel puțin așa rezultă din afirmațiile celor care au rămas încă.

Insatisfacțiile legate de pierderea statutului economic solid de care s-au bucurat secole, egalizarea cu toți oamenii a stării lor sociale, reminiscențele unor acțiuni politice săvârșite împotriva lor și dislocarea din sate, mirajul unui trai mai bun în Germania sunt motivațiile subiective afirmate sau tacite care „justifică” plecarea lor. În afara acestora mai sunt și altele de natură psiho-socială comunitară.

Pe zi ce trece, se restrânge numărul sașilor. Copiii merg la școală, la oraș, bătrânii trec la cele veșnice, iar natalitatea este tot mai scăzută, 2-3 copii / an. Tinerii sași în jur de 30 de ani și peste sunt necăsătoriți, că nu-și mai găsesc parteneri după preferințele lor. Astfel, ei devin tot mai conștienți că puterea lor ca grup etnic este tot mai scăzută. Când merg în urma unui car mortuar în care defunctul este un sas și se uită

înapoi, văzând cât de puțini au mai rămas „de-ai lor”, bătrânii se întrebă: „Dar după mine, câți vor mai fi?” și atunci, deși le este greu să plece, unii se hotărăsc, totuși, în ideea că sunt măcar între ai „lor”.

Frica de a rămâne tot mai puțini îi domină tot mai mult și îi determină pe unii să-și „caute” rude în Germania.

Emigrările în Germania, se destăinuiesc ei, „sunt și nu sunt o soluție. Sașii au de furcă. Nu este ușor nici acolo”. Ceea ce le lipsește cel mai mult sașilor când ajung în Germania este modul de viață comunitar, viața în vecinătate, legăturile de grup, solidaritatea și unitatea acestuia în muncă, în viață, la distracții.

Nu cumva nevoia de vecini, de comunicare între consăteni a sașilor este tocmai „necunoscuta noastră națională”, de care vorbea Iorga, pe care le-am transmis-o de-a lungul secolelor de conviețuire?

Să nu ne vindem sănătatea străinilor!

Tatiana
Scurtu Munteanu

Chevron una dintre cele mai mari companii americane în exploatarea resurselor naturale demarează în câteva luni explorarea și exploatarea gazelor de șist în zona Bârladului printr-o metodă care prezintă riscuri enorme asupra populației, apei, solului și aerului. Pe lângă faptul că există riscuri, există și certitudini că această metodă a produs grave și iremediabile daune mediului și comunităților pe întreg cuprinsul globului unde se desfășoară acest tip de exploatare.

Iată câteva riscuri majore care pot apare în zona noastră:

- contaminarea solului pe o perioadă extrem de îndelungată, scoaterea a zeci de mii de Ha din circuitul agricol și apariția zonelor deșertificate;
- contaminarea surselor de apă subterană și de suprafață cu diverși compuși chimici, unii necunoscuți opiniei publice, pe o perioadă extrem de îndelungată (sute sau chiar mii de ani);
- modificarea ecosistemului existent prin dispariția și afectarea a zeci de soiuri de plante, păsări și animale;
- contaminarea aerului cu

substanțe extrem de toxice care pot produce îmbolnăviri extrem de grave: cancer, boli de piele, sângerări au chiar decesul în câteva minute (în cazul hidrogenului sulfurat);

- distrugerea și dispariția satelor și comunelor prin depopulare – mii de familii vor fi silit să abandoneze întreaga zonă datorită poluării, lipsei apei potabile, alimentelor sănătoase și a riscului de îmbolnăvire;

- producerea unor microcutremure de pământ care pot genera în timp cutremure regionale de intensități mari;
- eliminarea oricărei posibilități de dezvoltare a zonei – majoritatea investitorilor vor evita județele Vaslui și Galați;
- afectarea directă a principalelor activități rurale (apicultură, viticultură, pomicultură, piscicultură, zootehnie etc.);
- scăderea nivelului de trai și a duratei medii de viață;
- scumpirea produselor alimentare, a apei potabile, medicamentelor și serviciilor;

- compromiterea totală a turismului în cele două județe.

Vă rugăm să vă alăturați bărlădenilor și locuitorilor din comunele limitrofe pentru a opri acest dezastru ecologic. Vă îndemnăm să protestați pașnic prin orice metodă, să fiți uniți și să nu vă lăsați manipulați de „specialiști” dubioși, reclame și publicații infecte.

Bulgarii, francezii, englezii au spus un NU CATEGORIC acestui model de exploatare. ACUM este DATORIA noastră să-i oprim.

Transmite apelul nostru mai departe, informează-te, adu la cunoștință vecinilor, prietenilor, cunoștințelor și autorităților locale planul lor diabolic. Dacă nu-i oprim, direct sau indirect, tu și familia ta, veți fi afectați.

Să nu ne vindem sănătatea străinilor!

Sărbătorile românilor...

Despre excesul de libertate s-a vorbit adesea și nu fără temei. Dreptul la libertate ține nu numai de ființa spirituală, ci și de ființa biologică, iar excesele s-au produs și într-un plan și în altul în varii condiții și sub diferite determinări. Libertățile civice au fost un drept câștigat prin civismul însuși. Libertatea de expresie este un drept cu o istorie nu numai zbuciumată, dar și plină de contradicții. Un spiritus censor a trebuit să existe; fie impus din anumite rațiuni, fie liber consimțit. Excesivi, precum strămoșii noștri de la Roma, în spiritul lui „a face haz de necaz” (ridendo mores castigat), mi se pare că ideea scapă de sub control efectul imaginii riscate care ar fi mai util să fie îndreptată decât caricaturizată la nesfârșit. De pildă, 8 martie, o zi consacrată de memoria colectivă Zilei Internaționale a Femeii (Internaționala Socialistă de la Copenhaga, în 1910). Cu această ocazie aduceam prinosul recunoștinței noastre în devălmășie celei care ne este mamă, soră sau soție, colegă sau prietenă. La 1 mai 1934, când această zi încă nu se adăuga șirului de sărbători profane (social-democrate), I. A. Candrea amintea într-o conferință ținută la Radio (Calendarul babelor) că românul cam exagerează cu sărbătorile: Din cele 313 zile ale unui an care rămân după ce excludem duminicile, 53 de zile sunt sărbători superstițioase, altele decât cele religioase, consacrate de calendarul rotodox. S-ar mai adăuga zielele de marți și de joi de după Paști, apoi 96 de sărbători cu date fixe și altele 36 cu date mobile. Un etnolog aproape uitat, Apostol D. Culea, în 1941, avertiza și el asupra riscului românesc de a cădea în nemuncă, neufemistic, cu cele 106 sărbători, câte număra el, cu cele 115 zile de iarnă și altele vreo 44 de ploie. Ziua de 8 martie, Ziua Internațională a Femeilor, nu ar fi o zi „cu țineră”, cum zice românul, dar se înscrie tot în spectrul lui sărbătoresc. Cum însă, ca și în alte cazuri, spiritus censor a amorțit în beatitudine (beatus, -a, -um = fericit), am găsit tot noi, românii, că nu toate femeile sunt și mame și am instituit, cu același elan din Calendarul babelor, spre consacrare, Ziua Mondială a Femeilor din Mediul Rural, la 15 octombrie, la sugestia PSD. Sărbătoarea vine cu o zi înainte de Ziua Mondială a Hranei, nu fără o legătură între ele. Dar nu ne-am oprit aici: Am luat Ziua Mamei și, din 2010, am dus-o în prima duminică din luna mai (anul acesta la 6 mai), iar ca să nu fie vreo discriminare, am instituit și Ziua Tatălui, cu o săptămână mai târziu. Lor le mai adăugăm și alte zile internaționale: Ziua Mediului, Ziua Pământului, Ziua Apei, poate reactualizăm la vreo inițiativă legislativă și Paștele Cailor, Dies Solis Invictus, Lunes Dies, Marte Dies, Mercuri Dies etc. Și apoi pot avea inițiativă legislativă și cetățenii de rând. Dezgropăm Dragobetele ca să-l opunem lui Valentines Day, pe Sf. Andrei îl opunem, volens nolens, Halloweenului. Acum, poftim și mai numără și dumneata, dle Candrea, și dumneata, dle Culea, și vedeți de ce o ținem tot într-o veselie, iar cine are chef să muncească să caute ori prin Spania, ori prin Germania, că la noi, vorba lui Creangă, ne-a mai rămas totuși Ziua Muncii, dar și atunci este praznic. (I.C.)

Din nou despre distribuția fondurilor județene

Lazăr
Costel Cristian

Ca un făcut, an de an, problema distribuției fondurilor bugetului județului Harghita naște discuții aprinse. Nu aș fi scris din nou despre această problemă dacă nu aș fi citit o afirmație a președintelui Consiliului Județean Harghita, care spunea că Municipiul Toplița nu știe să facă proiecte, de aia nu primește bani. Îi amintim domnului președinte că Primăria Toplița a depus proiecte aprobate de Agenția de Dezvoltare Regională Centru cu sediul la Alba Iulia, în valoare de peste zece milioane de euro, așa că despre nepriecul funcționarilor locali în ale proiectelor, să vorbească la alții care nu cunosc despre ce e vorba. Cât despre colaborarea cu organele locale de conducere care ignoră județul mai bine s-ar întreba dacă problema nu este pusă invers.

Și ce colaborare poate exista, atâta timp cât inclusiv pe site-ul Consiliului Județean, Primăria Toplița figurează încă la vechea adresă, pe strada Nicolae Bălcescu, nr. 55-57, la doi ani de la mutarea în noul sediu...

În ceea ce privește bugetul județului pe ansamblu, nu pot să nu observ că se dorește autonomie, dar pe banii Bucureștiului, sumele primite de la centru fiind mai mult decât duble față de veniturile locale. Astfel veniturile

proprii sunt în sumă de 31.156,50 mii lei, pe când subvențiile de la bugetul de stat sunt 84.079, 95 mii lei. Se poate astfel lesne observa că județul este consumator net al fondurilor de la bugetul de stat.

Așa că liderii UDMR-ului mai bine ar lăsa-o mai moale cu discursurile despre politica dâmbovițeană balcanică, atâta timp cât nu pot fără fondurile de pe malurile Dâmboviței...

Și acum despre a doua chestiune.

Într-o postare pe site-ul propriu, pe 5 martie 2012 (<http://borbolycsaba.ro/ro/bd/n-u-este-corect.html>), Borbely Csaba face o serie de afirmații cu privire la ultimele evenimente de politică externă, și anume la veto-ul României la obținerea de către Serbia a statutului de stat candidat la Uniunea Europeană. Unele din afirmații sunt pertinente, dar altele ar merita câteva corecții. Pentru a ști și cititorii la ce ne referim, o să extragem câteva pasaje din postarea domnului Csaba. „Devine din ce în ce mai clar, că România nu a invocat dreptul la veto pentru vlahii din Serbia, ci pentru a include pe ordinea de zi problema Schengen, ceea ce a și reușit.” Dar de unde devine așa de clar că România chiar nu dorea să-și protejeze minoritatea din Serbia? Și în tot cazul veto-ul României față de Serbia are mai multă dreptate față de cel al Olandei împotriva României, în chestiunea

aderării noastre la Schengen. Iar dacă e să privim cinstit problema, domnul președinte al Consiliului Județean, membru marcant al UDMR, partid aflat la guvernare de foaarte multă vreme, nu are nici un reproș față de propria politică a propriului partid? Că doar Olanda s-a opus pe tema corupție, sau mai precis a incompetenței guvernului de a stopa corupția, iar parcă UDMR-ul e la guvernare, nu?

„Cât de români sunt vlahii, cât se consideră ei aparținători la etnia română, eu nu știu, însă un lucru este sigur, în Serbia va exista de acum încolo neîncredere față de România. Și nu m-aș mira dacă pe lângă baterea maghiarilor am auzi și de baterea vlahilor. Iar din acest punct de vedere, nu este deloc sigur că atitudinea războinică română va ajuta vlahii.”

În primul rând, vlahii sunt mai români decât sunt secuii maghiari. Că se numesc vlahi și nu români, nu e nici o problemă, și ungerii ne numesc pe noi olah, e același lucru. Faptul că nu-și pot afirma public apartenența la etnia română, aici este marea problemă a existenței lor din Serbia. Cât despre baterea vlahilor de acum încolo, ea s-a petrecut și până acum, așa că nu ar fi o noutate. Sau în Serbia sunt bătuți – după cum zice cel de mai sus – doar maghiarii? Ei, atunci de ce nu se ridică Ungaria să

protesteze, inclusiv pe calea aleasă de România? Sau de ce nu se solidarizează domnul Csaba cu ungerii bătuți din Serbia? Iar despre atitudinea războinică a României, ce să spunem!? Ar vrea domnul Csaba ca doar Ungaria să se manifeste (și o face destul) pentru apărarea conaționalilor de peste granițe, iar alte state cum ar fi România să nu îndrăznească acest lucru? În plus, dacă am considera că vlahii sunt cam 400.000, la populația Serbiei de 7.500.000 de locuitori, cam ce procent iese, domnule Csaba? Așa-i că aproape cinci la sută? Păi cu aproximativ procentul ăsta, într-o altă țară o minoritate este chiar la guvernarea țării!

„Și aș putea continua cu ce s-ar fi întâmplat dacă din cauza vetoului ungar, România nu ar fi aderat la Uniunea Europeană. S-a gândit cineva la consecințele unui astfel de scenariu?”

Păi de ce să se fi opus Ungaria aderării României și să nu o facă România acum cu Serbia? Se compară oare situațiile? Au vlahii din Serbia școală – măcar primară – în limba română? Au reprezentare parlamentară?

Se bucură de drepturile și libertățile de care se bucură la noi minoritatea maghiară? Care se află la guvernare de ani buni de zile cu foloase poate chiar nesperate la început? Deci de ce să se fi opus Ungaria aderării României? Sau de ce să nu se

poată opune România Serbiei? Oricum, diferendul pe tema minorității vlahice din Serbia nu este nou, iar acum nu a fost decât ocazia prin care țara noastră a putut forța mâna Serbiei să semneze un acord privind drepturile acestei minorități. Dacă va zice domnul Csaba că ăsta e șantaj, îl credem, fiindcă UDMR-ul cunoaște bine termenul precum și folosința sa, practicându-l cu succes de ani de zile.

„În ceea ce privește aderarea la UE, eu consider că după aderarea României la UE, procesul de extindere a drepturilor acordate minorităților nu s-a oprit, ci în ultima perioadă am făcut pașuri semnificative (sic!) în domeniile educației, descentralizării instituționale, în adoptarea unui sistem electoral avantajos pentru comunitățile minoritare... S-a dovedit că două state, două națiuni pot conviețui în mod normal, pot rezolva probleme sensibile și fără veto.”

Ei, aici nu putem decât să fim de acord cu domnul Borbely Csaba. Într-adevăr, s-au obținut drepturi, privilegii, cam tot ce s-a dorit de către minoritatea maghiară. Însă toate acestea tot ca urmare a unor veto-uri adresate partenerilor de guvernare (care or mai fi fost și mai sunt ei), care de fapt se cheamă șantaj, să nu ne ferim să spunem lucrurilor pe nume.

„Diktat” la penitență...

Ion Măldărescu

Prin anii '50-'60, după încheierea celui de-Al Doilea Război Mondial, a activat în S.U.A., sub scutul legii și al eludării ei, Comisia de Cercetare a Activității Antiamericane, cunoscută și sub denumirea de Comisia Broyles. Printre măsurile impuse de această comisie s-a remarcat introducerea jurământului de loialitate față de națiunea americană, pentru lucrătorii din sectorul public. Cu toate abuzurile comise, rămase ca o pată de murdărie pe obrazul Statelor Unite, era totuși țara lor, era Războiul Rece și legea, strămbă, ce-i drept, apăra totuși interesele americanilor în fața agresiunii agenților sovietici.

Astăzi, în România secolului al XXI-lea, românii sunt „monitorizați” de o instituție străină de interesele lor: Institutul pentru Monitorizare și combatere a Antisemitismului din România, coordonat de Comisia Internațională de Studiere a Holocaustului din România (Comisia Wiesel). Referindu-mă la contextul în care este frecvent folosit, gădesc inadecvat cuvântul generalizat „antisemit”, pentru că semite sunt și alte popoare, nu doar cel evreu. În ceea ce privește

credibilitatea sacerdotului-impostor Elie Wiesel, nu este cazul să comentez aici. Cu un asemenea „drapel”... Inuman și regretabil, că un singur om a murit pentru „vina” de a fi român, german, ungar, evreu, țigăn sau rus.

De atunci și până astăzi trăim în plin spectacol de teatru absurd. Înainte, Înalta Poartă era la „Stambul” acum e la Bruxelles, Washington și Tel-Aviv. Acolo au mers, pe rând, toți, din 1990 încoace. După trecerea a mai mult de un deceniu postdecembrist, un oarecare nepot al mătușii Tamara, întors de la Tel-Aviv, a apărut „pe sticlă” și a spus: „avem o înțelegere secretă cu Israelul!” Dacă nu putea fi destăinuită „prostimia”, la ce Dumnezeu ne-a mai spus? Precipitat, personajul în cauză a plecat la Înalta Poartă de la Washington, unde a primit firman precis de la mării dregătorii din umbră. La întoarcere, obedientul „nepot” s-a conformat poruncii primite. A copiat legea gata redactată și a transformat-o în O.U.G. 31/2002.

Astfel a aplicat dreptul forței asupra forței dreptului, mai pe șleau, a arătat românilor pumnul legii. Prin fapta necugetată, nesupusă în prealabil dezbaterei publice, România a recunoscut în fața lumii o vinovăție dictată, nesustținută legal de docu-

mente și fapte, ce s-a soldat cu condamnarea în integritate a națiunii române. Stigmatul pus de acest act normativ pe onoarea României, constituie o infamie. Poporul român nu a fost nici informat, nici consultat dacă este de acord ca înaintașii să-i fie considerați criminali, iar el să plătească talmudic pentru asta.

Străzile ce purtau numele românului Antonescu au fost rebotezate. Busturile sale au fost demolate, depozitate în locuri ascunse privirii omului, acoperite cu tablă sau distruse. La soli-citarea unor congresmeni americani (?), inamici declarați ai românilor, portretul mareșalului a fost trimis în exil.

Este vorba de un român! În contrapondere, pe pedestal a fost instalat bustul ucigașului de români, Albert Vass, declarat criminal de război. Portretul lui „Stalin în fustă” a fost scos de la naftalină și pus pe peretele unui birou al Guvernului României, din ordinul actualului premier, pe atunci, ministru de externe.

Trăim sub imperiul unei legi imorale, impusă și legiferată sub presiune străină, ostilă neamului românesc și aplicată după duble criterii. Cine spune că un adevăr istoric poate fi dovedit printr-un text de lege? Adevărul se acceptă prin el însuși, iar atunci când există incertitudini

asupra unor evenimente, dubii serioase și dovezi indubitabile ale reversului medaliei, când asupra unor declarații orale, deloc doveditoare, planează aburul mărturiei false, când contraargumentele trag în jos cealaltă parte a balanței, este obligatorie o cercetare științifică, temeinică și neutră, fără influențe politice sau de altă natură.

Prin agresivitatea extremă dovedită, prin penalizarea la propriu, prin eliminarea din viața publică și linșarea mediatică, inclusiv pedeapsa trimiterii la închisoare a celor care au ideea temerară să declare alte păreri privind subiecte pur istorice controversate, lobby-ul evreiesc nu face altceva decât să incite la ură. Nu contest, dar nici nu pot accepta necondiționat orice ineptie, doar pentru ca așa spune „legea”. Nimeni nu poate nega crimele comise de evrei împotriva românilor în anul 1940. Pentru asta trebuie condamnat întregul popor evreu? Categorie NU! Trebuie condamnat întregul popor român pentru faptele comise de unii dezaxați? La fel de categoric, NU! Abuzuri au fost de ambele părți, dar se impune, obligatoriu, și analiza temporală a derulării evenimentelor. Citez: „nu chiar toți evreii care au scris despre cauza „masacrării din senin” (!?) a evreilor de

către români, între 1941 și 1943 ignoră cu o superioritate de rasă inadmisibilă [...] adevărul istoric, cronologic: - întâi, 28 iunie -3 iulie 1940 – a avut loc părăsirea Basarabiei, a nordului Bucovinei și a Ținutului Herța; în timpul evacuării tragice, victime au fost românii și doar ei [...] agresiunea din partea evreilor, nu a rușilor ocupanți, agresiune sălbatică, fanatică, rasistă, anti-românească, anti-goimi, anti-creștină (încălcarea Poruncii a 6-a!) în timpul evacuării militarilor, a civililor români din teritoriile cedate a semnificat «Ochiul» – prim. - apoi, după un an și o zi (la 29 iunie 1941) a fost pogromul de la Iași, primul act sângeros, victime: evreii din România (de care Organizația germană Todt nu este străină – n.n.). Ce s-a întâmplat după un an de zile, (a fost) inadmisibil, reprobabil, criminal, condamnat (vinovații au fost condamnați, mulți executați până în 1951), a fost replică la agresiune: «Ochiul scos» pentru ochiul scos...”.

O asemenea desfășurare de forțe și un asemenea recurs la intimidare a tuturor românilor este dincolo de abuz, este crimă la adresa poporului român.

Ajunge! Dumnezeu nu este dictator!

Năstrunicele idei ale unei șefe de la gospodăria de partid(e)

Cezar
A. Mihalache

Neavând de pe unde să se inspire în încercarea de a-și impune, o dată pentru totdeauna, „bărbăția” peste bărbății guralivi din parlament, Roberta Anastase, această „mitică” mlădioasă pe sub rochiile de firmă, dar obtuză în restul calităților, supărată de supărarea șefului cel mare (descălecat în parlament pentru o ședință de reîncărcare cu cea energie pe care masele refuză să i o mai transmită, dar pus față în față nu cu entuziasmul de mucava al aplaudacilor, ci taman cu huiduielile și reproșurile spectatorilor din balcoanelor nemulțumirii) a decis să ia drept model acțiunea milițianului politic ofuscat pe galeriile scandaloase.

Și din nou, pentru a câta oară nu se știe, nici dacă am pune-o chiar pe Roberta să numere, șefa camerei a decis să modifice regulamentele Camerei, în special în secțiunea dedicată protecției valorilor reprezentate și exprimate, împotriva voinței maselor, de „Traian cel mare”.

Nu, nu va fereca parlamentul! Nu-l va izola pe „dinăuntru” într-o scoică

de sticlă, cum a încercat cu balcoanele rezervate (ne)invitaților mass-media (intenție la care a renunțat doar din cauza dificultăților tehnice și nu pentru minunea de a se fi luminat vizavi de drepturile la informare ale acelor care au trimis-o și pe ea în parlament), ci îi va ține pe cei de afară departe de politica puterii parlamentare. Pe toți aceia care vor mai îndrăzni să huiduie, să se uite strâmb, fie și din mimetism cu președintele lor, șefa camerei îi va lăsa într-o rezervă... exterioră, decidând că toți cei ce au huiduit, chiuit, strâmbat din nas, ironizat și dat mărunț din buze, să fie excluși de la privilegiștea lotului de aleși.

Și pare că Roberta s-a inspirat de-a dreptul din legea împotriva violențelor pe stadioane (oricum, bine că nu a copiat regulamentele de defilare de pe podiumurile de modă!), „scandalagii” din parlament urmând a fi... suspendați până la un an. Un an de interzicerea a dreptului de a asista la ședințele parlamentului. Un an de interzicerea a unui drept constituțional al cetățeanului care nu se conformează uniformeii portocalii și salutului cu palma la dreapta umărului lui „Să trăiți bine!”.

De ce însă un an? De

ce nu șase luni ori un mandat întreg cât stă lotul politic în lungul repaus al sesiunilor parlamentare? Probabil, nici Roberta n-are habar. Ea doar a dat copy/paste pe legea împotriva huliganismului de pe stadioane, a selectat niște paragrafe și a înlocuit termenul de suporter cu acela de balconist-scandalagiu. Și cu asta gata! A găsit soluția pentru a asigura președintelui liniștea în sanatoriu balamucului parlamentar.

Problema este însă alta. Dacă printre cei ce huiduie se vor găsi și parlamentarii? Sau doar parlamentarii? Cum se va aplica legea? Pe modelul UMF Târgu Mureș? Vor fi alungați doar „balconiștii” cernuți de Roberta prin sita segregării cetățenești? Pentru că, dacă ne uităm în timp, vom constata că, de fapt, tiparul „scandalagiului” de parlament se potrivește mai mult aleșilor.

Ei sunt cei ce au urlat și fluierat, au plimbat afișe și mascote prin sală, au aruncat cu fluturași, și mai puțin cei de la balcoane. Care nici măcar nu sunt aceeași de trei ori la rând, oricât s-ar chinui Roberta să-i numere.

Apoi, cum îi va alege Roberta pe scandalagii pe care îi dă afară? Dacă îi aruncă în stradă pe aceia care huiduie la adresa unui partid, întâmplător

PSD sau PNL, dar aclamează printre stropii de salivă PDL-ul? Cum va putea Roberta să le interzică acestora să asiste la lucrările parlamentare când s-ar putea să fie ultimii dispuși să-l mai aclame pe Traian Băsescu?

Desigur, trebuie să o iertăm pe Roberta pentru această inițiativă. Să dăm dovadă de indulgență față de un fost model care a coborât de pe podiumul prezentărilor de modă, unde era doar aclamată, niciodată huiduită, și-a poposit într-o lume în care rotunjimile trupului (cu tot cu nurii trecuți de prima tinerețe ai lui Nuți) nu sunt gustate cum se cuvine de limba acră a politicianului.

Nu-i putem însă ierta pe ceilalți inițiatori care au venit cu acest proiect într-o completare deloc întâmplătoare a recentelor propuneri de punere și a presei la punct. Nu cu un pumn în gură, ci drept cu o lovitură sub centură, prin înființarea unui cna al presei și al internetului (măsură lăcită de oracolul netelevizat al broscuului portocaliu, Ioan Olteanu, dar și de un alt sinistru pedelist, tovarășu Spănu, care a tăiat și spânzurat verbal despre felul în care ar trebui să fie făcute de petrecanie televiziunilor care reflectă evenimentele într-un fel potrivit

curcubeului portocaliu).

Oricum, rânduie și cuminiț în acest fel, actualul parlament ar putea deveni mai „adunare” chiar decât Marea Adunare Națională de altădată. E drept nu se va scanda „pcr-pcr”, dar aplauzele vor merge în cadența ierbii verzi de acasă, a inserțiilor de „jo utat, jo uton!” și a sloganurilor cazone ale generalului de cantină cotrocenistă. Va fi o mare adunare portocalie și verde, brenduită cu papionul ospătarului politic, în care „aleșii” vor trebui doar să dea din cap, să aplaude pentru ceea ce tocmai au dat din cap în aprobarea șefului de grup, să zâmbească, discret pentru a nu fi luați la ochi că-l maimuțăresc pe Traian cel mare și războinic și, din nou, să aplaude când le face semn șeful de grup. În curând, unicul șef de grup parlamentar...

Doar așa se vor simți ca acasă și șeful cel mare și foștii tovarăși uteciști, Roberta urmând a fi pe deplin admirată, nu (doar) pentru nurii ei, ci și pentru calitățile devedite ca șefă peste noua gospodărie de partid..

Politica la limită

Traian Vasilcău

Exercițiul democratic românesc de după 1990 este un subiect nu mai interesant pentru politologi și pentru sociologi ori istorici decât pentru antropologia culturală, deși aceasta nu se face tot atât de vizibilă. Nu pot să spun că nu am încredere în sociologie, însă pot să spun că nu mai cred în sondajele sociologilor noștri. În politologi, ca și în jurnaliștii angajați politic, nu am crezut niciodată, însă i-am luat în seamă doar ca pe niște indicii, nu ca pe niște surse plauzibile.

Antropologia culturală e mult mai sobră, convergentă și suficientă sieși, deși nu este tot atât de pragmatică precum e marketingul politic. Discursul politic își trage substanța din maturitatea scopurilor politice și, în expresia impusă de cultura politică, asigură conținutul campaniilor electorale.

Debutul acestui an electoral stă sub semnul perfidiei graduale și al imoralității istorice, fiindcă niciodată în ultimii douăzeci de ani perfidul nu a fost nevoit să treacă de la fățarnicie la ipocrizie și la viclenie mai apoi, iar imoralitatea generică riscă să aducă atingere unor sensibilități istorice românești. După tatonarea oricărui combinații politice care mai de care mai surprinzătoare, judecându-le doctrinar, analistul politic onest a venit în urma evenimentelor, fără posibilitatea de a formula

previziuni, ci a emis doar ipoteze. Politica românească, după ce a fost doar un exercițiu evaziv de libertate în primele două campanii electorale democratice, a trecut mai apoi la adjudecarea electoratului majoritar și mediocru, nedepins cu pluralismul, copleșitor la început, stratificat piramidal mai târziu, așezând social-democrația la bază și ascuțindu-se spre vârf cu dreapta care își pierde mereu susținerea fiind nevoită să supraviețuiască din tot felul de alianțe. Ulterior, lupta politică a luat locul politicii înseși.

De aceea scena politică a devenit tot mai precipitată și a ajuns repede la competiția eliminării cu orice preț a adversarului prin înfometare, adică prin ținerea lui cât mai departe de cercul puterii. Nu a lipsit însă nici alternativa speculativă cu conținut etnic, de tip UDMR, tot mai explicită în ultimele luni.

Șantajarea PDL în exercițiul puterii atinge tocmai acele sensibilități istorice care mocnesc în subtextul constituțional. Exclusivismul unei universități maghiare la Tg. Mureș reușește totuși să redeștepte spiritul național obligându-l să ia atitudine în stradă, fiindcă partidele politice nu se mai pot uni nici măcar într-o cauză superioară. Lipsa de măsură se arată a fi tot la fel de păguboasă ca și excesul de măsuri. Deja bizara problemă a salariilor din sistemul bugetar nu mai este o monedă de schimb electoral.

De la sute de lei a lui Ceaușescu, la majorarea salariilor în învățământ – sloganul PSD-ist eșuat în 2008 sub realitățile crizei economice – și în cele din urmă tăierea oricărui speranțe de acest gen prin același partid social-democrat (ce le veți da voi, le vom lua noi) se legitimează tot mai mult nevoia restructurării clasei politice românești.

Oferta electorală a fost sancționată serios în ultimele scrutinuri prin absentismul la vot, dar prevalează aceeași politică liminară a spiritului conservator al partidelor sfidând această sacțiune.

Ba, mai mult, se nasc noi formațiuni politice, cu lideri tranchilizați în aceleași narcotice pestilențioase în speranța că vor recicla deșeurile care pică la negocierea primăriilor mai întâi și a colegiilor parlamentare mai apoi. Iar dacă mai sunt speranțe, cred că vor fi amânate până în 2016 ca românul să înțeleagă ceea ce britanicii știu de mult: Don't put all your eggs in one basket!

Primăvara culturală 2012

Manifestări consacrate împlinirii a 20 de ani de la înființarea Ligii Cultural Creștine „Andrei Șaguna” (1992-2002)

24 martie 2012, ora 12, Catedrala ortodoxă Sf. Gheorghe – Piața Mihai Viteazul.

Marșul pentru viață, organizat împreună cu Centrul Ecleziastic de Documentare „Mitropolit Nicolae Colan” și Forumul Civic al Românilor din Covasna, Harghita și Mureș.

27 martie 2011, ora 17, Centrul Ecleziastic de Documentare „Mitropolit Nicolae Colan”.

Dezbateri „Arc peste timp 1918-2012. Revenirea Basarabiei Acasă”, organizată împreună cu Fundația Națională „Neamul Românesc”, Filiala Covasna.

7 aprilie 2011, ora 12, Centrul Ecleziastic de Documentare „Mitropolit Nicolae Colan”.

Florilegiu. Opera omnia a poetei Anthonia Amati. Moderator: actorul Laurențiu Nicolau.

21 aprilie 2011, ora 17, Casa de Cultură a Sindicatelor, Sf. Gheorghe.

Despre demnitate. Conferință și lansare de carte susținute de Dan Puric.

23 aprilie 2011, ora 12, Muzeul Spiritualității Românești, dela Catedraladin Sf. Gheorghe.

Înmânarea diplomelor de cetățean de onoare al comunității românești din Sf. Gheorghe.

